



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: Pr-1/2025-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Ivica Ivanovića, OIB: 60374543571, iz Feričanaca, Dore Pejačević 42, zastupan po punomoćniku Branku Nenadiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Mehanizacija Miler d.o.o., OIB: 11442200259, iz Kalinovaca, Kolodvorska 155 F, zastupano po odvjetniku Vladimiru Schmidtu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Schmidt & Mundweil j.t.d., radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 20. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja, njegovog punomoćnika i punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 19. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nezakonita i nedopuštena odluka tuženika Mehanizacija Miler d.o.o., OIB: 11442200259 od 16. prosinca 2024. o redovitom otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, kojom je tužitelju Ivici Ivanoviću, OIB: 60374543571 otkazan ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 1. veljače 2024.

II. Nalaže se tuženiku Mehanizaciji Miler d.o.o., OIB:11442200259 da tužitelju Ivici Ivanoviću, OIB: 60374543571 na ime izgubljene bruto plaće u periodu od 2. veljače 2025. do 24. kolovoza 2025. isplati iznos od 7.479,48 eura (sedam tisuća četriristo sedamdeset devet eura i četrdeset osam centi) sa zakonskom zateznom kamatom

- na iznos od 1.070,28 eura (tisuću sedamdeset eura i dvadeset osam centi) od 15. ožujka 2025. do isplate,
- na iznos od 1.110,00 eura (tisuću sto deset eura) od 15. travnja 2025. do isplate,
- na iznos od 1.110,00 eura (tisuću sto deset eura) od 15. svibnja 2025. do isplate,
- na iznos od 1.110,00 eura (tisuću sto deset eura) od 15. lipnja 2025. do isplate,
- na iznos od 1.110,00 eura (tisuću sto deset eura) od 15. srpnja 2025. do isplate,

- na iznos od 1.110,00 eura (tisuću sto deset eura) od 15. kolovoza 2025. do isplate,
- na iznos od 859,20 eura (osamsto pedeset devet eura i dvadeset centi) od 15. rujna 2025. do isplate,

po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III. Raskida se ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključen 1. veljače 2024. između tužitelja Ivica Ivanovića, OIB: 60374543571, kao radnika i tuženika Mahanizacija Miler d.o.o., OIB: 11442200259, kao poslodavca s danom 24. kolovoza 2025.

IV. Nalaže se tuženiku Mehanizaciji Miler d.o.o., OIB:11442200259 da tužitelju Ivici Ivanoviću, OIB: 60374543571, na ime naknade štete zbog sudskog raskida ugovora o radu isplati iznos od 3.330,00 eura, što predstavlja tri ugovorene bruto plaće tužitelja, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 (petnaest) dana.

V. Nalaže se tuženiku Mehanizaciji Miler d.o.o., OIB:11442200259 da tužitelju Ivici Ivanoviću, OIB: 60374543571, naknadi parnični trošak u iznosu od 2.700,00 eura (dvije tisuće sedamsto eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

VI. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu daljnjih troškova parničnog postupka u iznosu od 300,00 eura, kao neosnovan.

VII. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.803,09 eura, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 20. siječnja 2025. navodi kako je s tuženikom bio u radnom odnosu na temelju ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 1. srpnja 2021.

za radno mjesto prodavač-komercijalist, a 1. veljače 2024. poslodavac je s radnikom sklopio novi ugovor o radu na neodređeno vrijeme za isto radno mjesto.

1.1. Navodi kako je 16. prosinca 2024. tuženik tužitelju otkazao ugovor o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, odnosno zbog smanjenja obima posla te posljedično smanjenja dobiti za proteklu godinu (2023.), što se, kako navodi, negativno odrazilo na cjelokupno poslovanje tuženika, te je iz tih razloga bio primoran smanjiti broj zaposlenika i tužitelju zbog gospodarskih razloga otkazati ugovor o radu. U obrazloženju odluke o otkazu se navodi se da je poslodavac prilikom otkazivanja ugovora o radu imao u vidu osobne prilike radnika, starost, duljinu trajanja radnog odnosa kod njega kao i mogućnost daljnjeg zaposlenja radnika kod drugog poslodavca.

1.2. Protiv odluke o otkazu ugovora o radu tužitelj je 28. prosinca 2024. podnio zahtjev za zaštitu prava na koji se tuženik nije očitovao, a niti je udovoljio zahtjevu radnika da spornu odluku o otkazu poništi i vrati je na posao.

1.3. Tužitelj u bitnome navodi kako je pobijana odluka o otkazu ugovora o radu nepravilna i njome su grubo povrijeđena prava tužitelja. U konkretnom slučaju nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za otkazivanje ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga. U konkretnom slučaju tuženik, prilikom otkazivanja ugovora o radu tužitelju zbog poslovnog uvjetovanih razloga nije vodio računa o objektivnim kriterijima iz članka 115. stavak 2. Zakona o radu ("Narodne novine", broj: 93/14., 127/17., 98/19., 151/22. i 64/23. – dalje: ZOR), odnosno o trajanju radnog odnosa, starosti, obvezama uzdržavanja koje terete tužitelja te je u radnom odnosu zadržao radnike koji rade na istim poslovima iako imaju manje radnog staža kod tuženika, a i znatno su mlađi od tužitelja. Ukazuje i da tuženik na rad tužitelja na radnom mjestu prodavača – komercijaliste nikada nije imao nikakvih primjedbi.

1.4. Tužitelj je tužbenim zahtjevom prvotno zahtijevao da sud utvrdi da je nezakonita i nedopuštena odluka tuženika o redovitom otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, dok je točkom II. tužbenog zahtjeva navedeno da je tuženik dužan tužitelja vratiti na poslove i radne zadatke prodavač – komercijalist prema sklopljenom ugovoru o radu na neodređeno vrijeme.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako je imao poslovne gubitke, zbog čega je bilo potrebno smanjiti troškove poslovanja. Navedeno je razvidno iz Računa dobiti i gubitka za 2024., iz kojega je vidljiv pad prihoda tuženika u odnosu na 2023. godinu, u iznosu od 859.608,82 eura.

2.1. U bitnome navodi kako je tuženik tijekom 2024., ukupno otpustio 17 radnika, a nove nije zaposlio. Dakle, početkom 2024., tuženik je imao zaposleno 37 radnika, u tri poslovnice, Valpovo, Kalinovac i Otočac, te je postupno tijekom te godine otpustio 9 radnika. Budući da to nije bilo dovoljno, te da su mjesečni troškovi i dalje bili previsoki, tuženik nije imao drugog izbora, nego dodatno smanjiti troškove, te među ostalim zbog gospodarskih razloga u prosincu 2024., sa područja poslovnica Valpovo, Kalinovac i Otočac, dodatno još otpustiti ukupno 8 radnika, i to: Anitu Majdenić, Domagoja Crlić, Franju Bogdanić, Ivicu Puh, Maju Petrušić, Stanka Musa, Tamaru Kuček i ovdje tužitelja. Trenutno je kod tuženika zaposleno samo 20 radnika,

što je smanjenje broja zaposlenih od 45%, u odnosu na razdoblje od prije samo godinu dana.

2.2. Nadalje navodi kako sama činjenica da netko ima više godina života i radnog staža nego neki drugi radnik kod istog poslodavca nije dovoljno za zaključak da je nekome drugome trebalo otkazati ugovor o radu zbog gospodarskih razloga, a ne tužitelju. Pogotovo to ne može biti jedini kriterij za takovu odluku. U Mehanizaciji Miler d.o.o., u vrijeme otkazivanja osim tužitelja zaposlena su bila samo 3 radnika na radnom mjestu prodavač-komercijalist, i to: Bojan Vranješević, Aleksandar Vučković i Željko Kostelac. Prilikom odlučivanja o otkazivanju tuženik je vodio računa i o socijalnim kriterijima, a poglavito da su Bojan Vranješević i Aleksandar Vučković neoženjeni i da nemaju djece, te da im je jedino primanje ono koje ostvaruju kod tuženika, dok je prema saznanju tuženika Željko Kostelac, oženjen i otac dvoje maloljetne djece, dok mu supruga nije zaposlena. S druge strane, tuženik navodi kako je tužiteljeva supruga zaposlena, djeca su mu punoljetna i sposobna za privređivanje, te svi stanuju s tužiteljem u istom kućanstvu. Tužitelj je i vlasnik poljoprivrednog zemljišta u Feričancima, površine 27925 m², koje obrađuje i od kojega ima dodatna primanja.

2.3. Osim toga, na rad tužitelja je bilo prigovora od strane njegovih neposredno nadređenih, Marka Šostarec, voditelja komercijale, a sada tehničkog direktora tuženika, ali i ranijeg direktora tuženika Gregora Drobne, jer nije uredno i na vrijeme obavljao radne zadatke, te nije ispunjavao zadanu normu, dok ostali radnici koji su radili na istom radnom mjestu, jesu, zbog čega je redovito dobivao usmena upozorenja. Dakle, tuženik prilikom odlučivanja vodio se ne samo socijalnim kriterijima, nego i dodatnim kao što je uspješnost na poslu, o čemu je tuženik prije otkazivanja ugovora o radu izradio Procjenu uspješnosti.

2.4. Tužitelj nije dokazao da su mu grubo povrijeđena prava kako navodi u tužbi, nego tužbu temelji isključivo na paušalnim i ničim dokazanim tvrdnjama, slijedom čega tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu parničnog troška.

3. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je pročitao Ugovor o radu 1. veljače 2024. (list 3-6 spisa), Odluku o redovitom otkazu ugovora o radu od 16. prosinca 2024. (list 7-8 spisa), zahtjev za zaštitu prava (list 9-10 spisa), RDG tuženika za 2024. (list 22-24 spisa), procjenu uspješnosti za radno mjesto prodavač-komercijalist (list 25 spisa), popis radnika (list 26-29 spisa), zk izvadak (list 30 spisa), Odluke o redovitom otkazu ugovora o radu za radnike Franjo Bogdanić, Anita Majdenić, Domagoj Crljić, Maja Petrušić, Tamara Kuček, Stanko Musa, Ivica Puh (list 31-44 spisa), Ugovore o radu između tuženika i radnika Bojan Vranješević, Željko Kostelac i Aleksandar Vučković (list 45-56 spisa), priloge uz podnesak tužitelja od 17. travnja 2025. (list 59-63 spisa), evidenciju o radnicima (list 69-76 spisa), priloge uz podnesak tuženika od 9. lipnja 2025. (list 83-87 spisa), priloge uz podnesak tužitelja od 6. rujna 2025. (list 93-95 spisa), potvrdu HZMO-a od 19. prosinca 2025. (list 105 spisa), priloge uz podnesak tužitelja od 29. siječnja 2026. (list 109-113 spisa), upozorenje iz radnog odnosa (list 117 spisa), zaključak (list 119 spisa), obrazac ocjene probnog rada tužitelja (list 120-123 spisa), Pravilnik o plaćama tuženika (list 127-143 spisa), dopis Top agro d.o.o. s priložima od 16. veljače 2026. (list 144-151 spisa), dopis HZMO, Područna služba Osijek od 1. travnja

2026. s priložima (list 163-176 spisa), dopis Porezne uprave, Područni ured Osijek, Ispostava Našice od 1. travnja 2026. (list 177-212 spisa), priloge uz podnesak tužitelja od 14. travnja 2026. (list 217-221 spisa), Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 30. lipnja 2021. (list 223-228 spisa), prilog uz podnesak tuženika od 24. travnja 2026. (list 234 spisa) te je saslušao tužitelja i svjedoke Stipo Benak, Marko Šostarec, Željko Kostelac, Aleksandar Vučković i Bojan Vranješević.

4. Imajući na umu odredbu članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP), a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Naime, tužitelj je podneskom od 6. rujna 2025. preinačio tužbeni zahtjev budući da navodi kako je od 25. kolovoza 2025. zaposlen kod novog poslodavca, pa sada predlaže sudu donijeti presudu kojom će utvrditi predmetnu odluku o otkazu ugovora o radu nedopuštenom, odrediti sudski raskid ugovora o radu s danom 24. kolovoza 2025., te naložiti tuženiku tužitelju na ime naknade štete isplatiti iznos od 3.538,14 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. Nakon što je tuženik dostavio Pravilnik o plaćama, tužitelj je podneskom od 5. ožujka 2026. uredio preinačeni tužbeni zahtjev. Navedenu preinaku sud je dopustio raspravnim rješenjem na ročištu od 15. travnja 2026.

6. Čitanjem Ugovora o radu (list 3-6 spisa) utvrđeno je kako su parnične stranke 1. veljače 2024. sklopile Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova prodavač-komercijalist. Čitanjem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 30. lipnja 2021. (list 223-228 spisa) utvrđeno je da su parnične stranke prvotno zaključile Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto komercijalista.

6.1. Odlukom o redovitom otkazu ugovora o radu od 16. prosinca 2024. (list 7-8 spisa) tuženik je tužitelju otkazao (redovito) Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 1. veljače 2024. za rad na poslovima prodavač-komercijalist, zbog gospodarskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Čitanjem predmetne odluke o redovitom otkazu ugovora o radu utvrđeno je kako je tuženik naveo da zbog smanjenja obima posla, te uslijed smanjenja dobiti u protekloj godini, poslodavac je prisiljen zbog negativnih učinaka na cjelokupno poslovanje poslodavca uvjetovanih gospodarskih razlozima, smanjiti broj zaposlenika. Nadalje se navodi, imajući u vidu osobne prilike, starost, te duljinu trajanja radnog odnosa kod poslodavca, kao i mogućnost daljnjeg zaposlenja radnika kod drugog poslodavca, tuženik je donio odluku o redovitom otkazu ugovora o radu tužitelju.

6.2. Nadalje, čitanjem zahtjeva za zaštitu prava od 28. prosinca 2024. utvrđeno je kako je u roku propisanim odredbom članka 133. ZOR-a, tužitelj podnio zahtjev poslodavcu/tuženiku radi ostvarenja prava.

6.3. Čitanjem RDG tuženika (list 22-24 spisa) od 1. siječnja 2024. do 31. prosinca 2024. utvrđeno je kako su poslovni prihodi tuženika u 2024. ukupno iznosili 48.078.556,03 eura, dok su prethodne godine iznosili ukupno 53.652.431,39 eura.

6.4. Iz procjene uspješnosti za radno mjesto prodavač-komercijalist od 1. prosinca 2024. (list 25 spisa) proizlazi kako je komercijalist Aleksandar Vučković ocijenjen prosječnom ocjenom 3,8, Bojan Vranješević 3,6, Ivica Ivanović 2,4, a Željko Kostelac 3,6.

6.5. Čitanjem evidencije o radnicima (list 69-76 spisa) sud je utvrdio kako je tužitelj radni odnos kod tuženika zasnovao 1. srpnja 2021., Željko Kostelac 26. srpnja 2021., Aleksandar Vučković 6. lipnja 2022., a Bojan Vranješević 15. listopada 2021. Nadalje, čitanjem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme utvrđeno je da su radnici tuženika Bojan Vranješević, Željko Kostelac i Aleksandar Vučković 1. veljače 2024. sklopili s tuženikom Ugovore o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto prodavač-komercijalist.

7. Iz iskaza tužitelja na ročištu 9. veljače 2026. proizlazi kako je kod tuženika radio na radnom mjestu komercijalist prodaje poljoprivredne mehanizacije od 1. srpnja 2021. do poslovno uvjetovanog otkaza. Posao je obavljao terenski i to na području Sisačko-moslavačke županije, Bjelovarsko-bilogorske županije i Požeško-slavonske županije. Navodi kako poslodavac nije imao primjedbe na njegov rad, osim jedne usmene opomene koju mu je izrekao voditelj Marko Šostarac, a koja usmena opomena se odnosila na količinu poljoprivredne mehanizacije koju je prodao tijekom 2022. U trenutku otkazivanja ugovora o radu imao je 58 godina, a radnici koji su ostali raditi na radnom mjestu na kojem je radio imali su od 20 do 25 godina. Tužitelj nadalje navodi da je vlasnik poljoprivrednog zemljišta površine 0,97 ha, a koje obrađuje njegova supruga slijedom činjenice što je ona nositeljica OPG-a. U trenutku otkaza kćer mu je bila maloljetna, te nije ostvarivala prihode za kućanstvo obzirom da se redovito školuje. Supruga mu je profesor hrvatskog i književnosti. Na poseban upit punomoćnika tuženika tužitelj je naveo kako je zaprimio od poslodavca upozorenje iz radnog odnosa 17. ožujka 2022. Ukazuje da u trenutku otkaza ugovora o radu pa do danas njegov sin radi, živi u zajedničkom kućanstvu te ostvaruje prihode okvirno 1.100,00 eura neto, a nema dodatnih prihoda osim navedenih iz radnog odnosa. Sjećam se da je od tuženika primio otpremninu okvirno 1.100,00 eura neto. U trgovačkom društvu Top agro d.o.o. zaposlio se 25. kolovoza 2025., a radni odnos je prestao u prosincu 2025. kada je dobio poslovno uvjetovani otkaz.

8. Čitanjem iskaza svjedoka Stipe Benaka danog na ročištu 9. veljače 2026. utvrđeno je da je imenovani radio kao direktor kod tuženika, ali se ne sjeća u kojem vremenskom razdoblju. Ukazuje da slijedom činjenice što je bio direktor trgovačkog društva, nije imao neposrednih kontakata s tužiteljem, a iz razloga što zbog ustrojstva trgovačkog društva sva izvješća su mu podnosili voditelji komercijale – prodaje. Navodi kako je Gregor, inače direktor prije njega, izdavao usmene opomene konkretno i tužitelju, a slijedom nezadovoljstva zbog ostvarene prodaje mehanizacije. Navodi i da je u tom razdoblju dosta radnika obuhvaćeno tom opomenom. Svjedok nadalje navodi da je bilo i pisanih opomena, a kada mu je punomoćnik tuženika pokazao upozorenje iz radnog odnosa od 17. ožujka 2022., svjedok je odgovorio da se istog sjeća, ali da se ne može detaljnije o istome očitovati obzirom na činjenicu da je predmetno upozorenje izdano prije njegovog dolaska na mjesto direktora. Sjećam se da je u vremenu kada je bio direktor tražio od voditelja prodaje ocjenu radne i profesionalne sposobnosti radnika na radnom mjestu komercijalista u prodaji, a koju su mu voditelji izrađivali na temelju nekoliko subjektivnih parametara. Navodi kako je ocjena radne sposobnosti radnika za vrijeme trajanja radnog odnosa izgledala

tablično te obuhvaćala je nekoliko kriterija poput poznavanja strojeva, stranog jezika, rezervnih dijelova i sl. Za radna mjesta na kojima je radio tužitelj nisu bile predviđene iste plaće, razlikovale su se ovisno o postignutim rezultatima radnika. Navodi i da su Aleksandar Vučković i Željko Kostelac imali bolje radne rezultate od tužitelja, dok u odnosu na Bojana Vranješevića, sjeća se da je Gegor ukazivao da ga se opomene na bolje radne rezultate obzirom na činjenicu da je on radio na području Slavonije, te je time zbog velikog broja poljoprivrednika očekivan i bolji rezultat. Ukazuje da prilikom dogovaranja cijene prodaje mehanizacije kupcu istu je uvijek morao potvrditi voditelj prodaje. Navodi i da početna plaća za radno mjesto na kojemu je tužitelj bio zaposlen nije bila ista za sve radnike istog radnog mjesta.

9. Iz iskaza svjedoka Marka Šostareca danog na ročištu 15. travnja 2026. proizlazi da je u vrijeme rada tužitelja, jedno vrijeme bio voditelj komercijale te samim time nadređen tužitelju, a u trenutku otkazivanja ugovora o radu tužitelju bio je tehnički direktor. Sjećam se da je tužitelj bio jedan od radnika koji je dobio otkaz zbog loših poslovnih rezultata njegovog poslodavca, međutim, prilikom otkazivanja ugovora o radu, konkretno tužitelju, sjećam se da se vodilo računa i o činjenici što je tužitelj usporedno sa četiri prodavača-komercijalista imao najlošije poslovne rezultate. Navodi i da je tužitelju jednom dana opomena od strane direktora, ali se ne sjeća iz kojeg razloga. Nadalje navodi kako je krajem 2024. bio osjetan pad u prodaji kod njegovog poslodavca, a da je u to vrijeme otpušteno otprilike 9-10 radnika. Radnici se ocjenjuju kako profesionalno tako i u tehničkom dijelu, a ocjena se izrađuje na temelju njegovog mišljenja i direktora. Kada mu je punomoćnik tuženika pokazao pisanu opomenu iz 2022., svjedok navodi kako pretpostavlja da se radi o toj opomeni te navodi da je bilo i drugih usmenih opomena, ali isto se može smatrati sugeriranjem posla za koji je zadužen tužitelj. Navodi da je poslodavcu kod prodaje najviše doprinio Vučković i Vranješević, zatim Kostelac, a najmanje tužitelj. Ističe i da je tužitelj u obavljanju svoga posla ponekad prouzročio i gubitak tuženiku, što su uvijek sanirali, obzirom da im je kupac bio na prvom mjestu. Navodi da je tuženik imao vremenski tako i financijski gubitak zbog propusta rada tužitelja, a kao primjer je kada bi tužitelj sastavio krivu ponudu za isporuku proizvoda.

10. Svjedok Željko Kostelac na ročištu 4. svibnja 2026. navodi kako je od 2021. zaposlen kod tuženika, u početku je radio u trgovini i to kratko vrijeme, a nakon toga je radio na radnom mjestu trgovca-komercijalista odnosno polovinu radnog tjedna je radio u trgovini, a polovinu na terenu. Navodi kako je 2024. njegova neto plaća kod tuženika bila otprilike 1.000,00 eura, a to mu nije bio jedini prihod obzirom da je zbog prirode radnog mjesta dobivao i stimulaciju za prodaju strojeva. Stimulacija nije bila jednaka svaki mjesec iz razloga što je ovisila o uspjehu prodaje, ista je iznosila 0,04 do 0,05% vrijednosti prodaje. Svjedok navodi kako se bavi i poljoprivredom tako da i od poljoprivredne djelatnosti ostvaruje neke prihode. Oženjen je i ima dvoje malodobne djece, a troškovi u vezi potrebe djece mjesečno iznose otprilike 200,00 – 300,00 eura, te su djeca stara 15 i 12 godina. Svjedok ima kreditno zaduženje koje mjesečno iznosi 220,00 eura, a stanuje u vlastitoj nekretnini. Svjedok nadalje navodi kako su mu stimulacije isplaćivane isključivo na račun, a nema saznanja niti znanje jesu li na iste stimulacije plaćeni porezi.

11. Svjedok Aleksandar Vučković u svome iskazu na ročištu 4. svibnja 2026. navodi kako je u prosincu 2024. radio na radnom mjestu komercijalista, a da mu je neto plaća bila 970,00 eura plus dodatak za prehranu, putni trošak i stimulacija za

ostvarenu prodaju strojeva koja je iznosila 0,004 % prodajne cijene stroja. Osim prihoda kod tuženika, svjedok navodi kako nije ostvarivao druge prihode. Navodi kako živi kod oca te nema djece. Nadalje navodi da se u svibnju 2022. zaposlio kod tuženika na radnom mjestu trgovca, a kao komercijalist zaposlio se sljedeće godine u ožujku, kada je s tuženikom zaključio Aneks ugovora. Upitan koji poslovi kod tuženika obuhvaćaju radno mjesto trgovca, a koji komercijalista, svjedok navodi da je opis posla trgovca prodaja dijelova, a komercijalista prodaja strojeva. Radno mjesto trgovca obuhvaća prodaju kako dijelova tako i strojeva koji se isključivo nalaze u trgovini, a posao komercijalista obuhvaća širi opseg poslova od posla trgovca odnosno prodaju isključivo mehanizacije, bez rezervnih dijelova što je posao trgovca.

12. Svjedok Bojan Vranješević u svome iskazu na ročištu 20. svibnja 2026. navodi kako je 2021. zaposlen kod tuženika na radnom mjestu prodavača poljoprivrednih strojeva, a godinu dana nakon toga na radnom mjestu komercijalista, za koje radno mjesto je zaključio novi ugovor o radu. Navodi kako 2024. nije bio oženjen. Na radnom mjestu komercijalista plaća mu je bila 980,00 eura neto plus putni trošak i naknada za topli obrok, uvećano za proviziju 0,2% od iznosa prodaje poljoprivrednog stroja. Svjedok navodi kako mu je plaća u to vrijeme bila jedini prihod, nije imao nekretninu u vlasništvu, samo dva automobila, nije imao obvezu uzdržavanja nikoga te je imao kredit za koji mu je mjesečni anuitet bio 460,00 eura. U trenutku zasnivanja radnog odnosa svjedok navodi kako je imao 21 godinu.

13. Čitanjem zemljišnoknjižnog izvotka na listu 30 spisa proizlazi kako je tužitelj upisan kao vlasnik nekretnina označenih kao kč.br. 1025 i 2780, ukupne površine 27 925 m², upisanih u zk.ul. broj: 21532 k.o. Feričanci. Čitanjem zemljišnoknjižnog izvotka za opisane nekretnine, a koji podatak je javno dostupan, utvrđeno je kako je tužitelj od rujna 2018. upisan kao suvlasnik u 1/3 suvlasničkog dijela nekretnine, a da je u preostalom dijelu od 2/3 suvlasničkog dijela nekretnine upisan Damir Ivanović, OIB: 99234305989.

14. Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Područna služba u Osijeku je dopisom od 1. travnja 2026., Klasa: 140-01/26-35/87, Urbroj: 341-12-11/1-26-4, obavijestila ovaj sud kako se za podatke o mjesečnim iznosima isplaćenih plaća te drugim primanjima potrebno obratiti Poreznoj upravi.

14.1. Porezna uprava, Područni ured Osijek, Ispostava Našice je dopisom od 1. travnja 2026., Klasa: 410-01/26-01/31, Urbroj: 513-07-14-06-26-2 (list 177-212 spisa), dostavila podatke za tužitelja, njegovu suprugu Đurđicu Ivanović i sina Jana Ivanovića. U odnosu na tužitelja, čitanjem potvrde o visini dohotka i primitaka sud je utvrdio kako je tužitelj od srpnja do prosinca 2021. ostvario dohodak od 33.687,27 kuna, 2022. u iznosu od 70.035,84 kune, 2023. u iznosu od 9.553,93 eura, 2024. u iznosu od 11.106,89 eura. Nadalje, njegova supruga Đurđica Ivanović u razdoblju od srpnja do prosinca 2021. ostvarila je dohodak u iznosu od 52.829,59 kuna, 2022. u iznosu od 113.808,25 kuna, 2023. u iznosu od 16.440,08 eura, 2024. u iznosu od 18.889,72 eura. Tužiteljev sin Jan Ivanović nije ostvario dohodak u razdoblju od srpnja do prosinca 2021., kao niti 2022. i 2023. godine. 2024. godine ostvario je dohodak u iznosu od 10.681,89 eura.

15. Prema odredbi članka 115. stavak 1. točka 1. ZOR-a, poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Stavkom 2. istog članka propisano je da pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

16. Sud je shvaćanja kako odredba članka 115. stavak 2. ZOR-a nalaže poslodavcu da pri ocjeni kojeg će radnika utvrditi viškom, u obzir uzme i socijalne elemente važne kako za samog radnika tako i za osobe koje je on obvezan uzdržavati. Poslodavac je tad dužan te kriterije uistinu razmotriti i primijeniti, a ne se samo formalno na njih pozvati u odluci o otkazu, a faktično ih zanemariti.

16.1. Za naglasiti je kako poslodavac odluku, koji je radnik višak, može donijeti uzimajući u obzir i druge kriterije kao što je kvaliteta rada, odgovornost, točnost i urednost u radu, ukratko - uspješnost u poslu. Međutim, to ne znači da poslodavac i dalje ne mora voditi računa i o kriterijima navedenim u ZOR-u, već da osim tih kriterija, može uvesti dodatni kriterij poput uspješnosti u poslu, a koji je sudska praksa uvela u slučaju podjednakih zakonskih kriterija.

16.2. Dakle, poslodavac mora konkretno naznačiti koje radnike je uzeo u obzir i kojim se kriterijima rukovodio. To stoga što u slučajevima kad se poslodavac zadovoljio općom frazom da je imao na umu sve kriterije, a primijenjeni kriteriji su sporni, sud je tijekom postupka dužan raspraviti i utvrditi koji su radnici imali pravo ostati na radu, a kojima je poslodavac bio ovlašten dati otkaz. To nadalje znači da za zakonitost odluke o otkazu nije dovoljno u njoj naznačiti kriterije već i da poslodavac respektira te kriterije kod donošenja odluke.

16.3. Činjenica da je sudska praksa omogućila poslodavcima da uz zakonske kriterije u obzir uzmu i kriterij uspješnosti na poslu, istovremeno ne znači da poslodavac taj kriterij može koristiti u mjeri kojom isključuje primjenu zakonskih kriterija.

17. Analizom Odluke o redovitom otkazu ugovora o radu sa lista 7-8 spisa, razvidno je kako se poslodavac (ovdje tuženik) samo formalno pozvao na kriterije propisane odredbom članka 115. stavak 2. ZOR-a, bez da ih je uistinu razmotrio i obrazložio.

18. Valja ukazati kako prilikom odlučivanja o poslovno uvjetovanom otkazu, potrebno je uzeti u usporedbu samo one radnike koji obavljaju iste poslove kao i radnik kojem poslodavac namjerava otkazati ugovor o radu (Županijski sud u Rijeci, poslovni broj: GŽ R 256/2024-3).

18.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu dostavio Odluke o redovitom otkazu ugovora o radu za radnike Franju Bogdanića (prodavač), Anitu Majdenić (stručni suradnik u internetskoj trgovini), Domagoja Crljića (serviser-mehaničar), Maju Petrušić (asistent prodaje strojeva), Tamaru Kukec (stručni suradnik u financijsko-računovodstvenoj službi), Stanka Musu (zamjenik voditelja servisne službe – voditelj radionice) te Ivicu Puha (pomoćnik voditelja trgovine). Međutim, navedeni radnici nisu

obavljali iste poslove kao i tužitelj, odnosno bili poput tužitelja zaposleni na radnom mjestu prodavača – komercijalista.

18.2. Čitanjem Ugovora o radu na listu 45-56 spisa utvrđeno je kako su kod tuženika na radnom mjestu na kojem je bio i tužitelj u trenutku otkazivanja ugovora o radu bili zaposleni Bojan Vranješević, Željko Kostelac i Aleksandar Vučković. Iz odluke o redovitom otkazu ugovora o radu tužitelju od 16. prosinca 2024. nije razvidno, a kako to tužitelj pravilno navodi u podnesku od 17. travnja 2025., je li tuženik prije nego je otkazao ugovor o radu tužitelju radi poslovno uvjetovanih razloga pristupio ocjeni objektivnih odnosno zakonskih kriterija, kao što ne postoje dokazi da je pristupio ocjeni niti nekih dodatnih subjektivnih kriterija, stoga iz odluke o redovitom otkazu ugovora o radu nije razvidno tko je višak od više zaposlenih radnika na radnom mjestu prodavač-komercijalist.

19. Sud opetovano navodi kako iz odredbe članka 115. stavak 2. ZOR-a, proizlazi da pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

19.1. U odnosu na trajanje radnog odnosa, za primijetiti je kako je tužitelj kod tuženika zasnovao radni odnos 30. lipnja 2021. i to za radno mjesto komercijalista, a koja činjenica je utvrđena čitanjem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme na listu 223-228 spisa. Čitanjem Evidencije o radnicima na listu 69-76 spisa, utvrđeno je kako je tužitelj započeo s radom kod tuženika 1. srpnja 2021., Željko Kostelac 26. srpnja 2021., Aleksandar Vučković 6. lipnja 2022., a Bojan Vranješević 15. listopada 2021. Međutim, iz Evidencije o radnicima nije razvidno jesu li radnici Bojan Vranješević, Željko Kostelac i Aleksandar Vučković od početka rada kod tuženika radili na radnom mjestu prodavača – komercijalista. Svjedok Željko Kostelac u svom je iskazu naveo kako je od 2021. zaposlen kod tuženika, u početku je radio u trgovini, a nakon kratkog vremena na radnom mjestu trgovca-komercijalista. Nadalje, svjedok Aleksandar Vučković u svome iskazu navodi kako se u svibnju 2022. zaposlio kod tuženika na radnom mjestu trgovca, a kao komercijalist slijedeće godine (2023.) u ožujku. Svjedok Bojan Vranješević navodi kako je 2021. zaposlen kod tuženika na radnom mjestu prodavača poljoprivrednih strojeva, a godinu dana nakon toga (dakle 2022.) na radnom mjestu komercijalista. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako su ostali radnici, a koji su u trenutku otkazivanja ugovora o radu tužitelju radili na radnom mjestu komercijalista, a to su Željko Kostelac, Bojan Vranješević i Aleksandar Vučković, kasnije od tužitelja počeli raditi na radnom mjestu prodavača komercijalista. U pravu je tužitelj kada navodi da u trenutku otkazivanja ugovora o radu tužitelju, tužitelj je kao komercijalist radio od 1. srpnja 2021. do 16. prosinca 2024. odnosno 3 godine 5 mjeseci i 16 dana, radnik Aleksandar Vučković je na radnom mjestu komercijalista radio od ožujka 2023. do 16. prosinca 2024. ukupno 1 godinu 8 mjeseci i 16 dana, a radnik Bojan Vranješević radio je na radnom mjestu komercijalista od 15. listopada 2022. do 16. prosinca 2024., ukupno 2 godine i 2 mjeseca. Dakle, nesporno je utvrđeno da je tužitelj, usporedno sa svim ostalim radnicima koji su u trenutku otkazivanja ugovora o radu bili zaposleni kod tuženika na radnom mjestu komercijalista, radio najduže i to 1 godinu i 9 mjeseci duže od radnika Aleksandra Vučkovića i 1 godinu i 3 mjeseca duže od radnika Bojana Vranješevića.

19.2. U odnosu na drugi objektivni kriterij, starosti, valja ukazati kako je tužitelj u trenutku otkazivanja ugovora o radu bio najstariji među radnicima koji su bili zaposleni kod tuženika na radnom mjestu komercijalista, odnosno imao je 58 godina, dok je Željko Kostelac imao 39 godina, Aleksandar Vučković 26 godina, a Bojan Vranješević 24 godine.

19.3. Što se tiče obveza uzdržavanja koje terete radnika, valja ukazati kako je tijekom postupka utvrđeno da je u trenutku otkazivanja ugovora o radu tužitelj bio otac dvoje djece, od kojih je tužiteljeva kćer malodobna, dok se njegov sin zaposlio 2024. godine, a supruga je redovito ostvarivala prihode. Navedene činjenice o dohotku tužiteljeva sina i supruge sud je utvrdio čitanjem dostavljenih podataka Porezne uprave, Područni ured Osijek, Ispostava Našice od 1. travnja 2026., Klasa: 410-01/26-01/31, Urbroj: 513-07-14-06-26-2 (list 177-213 spisa). S druge strane, čitanjem iskaza svjedoka Željka Kostelca utvrđeno je kako uz plaću ostvaruje i prihode od poljoprivredne djelatnosti, oženjen je i otac dvoje malodobne djece čiji troškovi za potrebe djece iznose mjesečno otprilike 200 – 300 eura te ima kreditno zaduženje u iznosu od 220,00 eura. Nadalje, svjedok Aleksandar Vučković u svom je iskazu naveo kako osim plaće kod tuženika, nije ostvarivao dodatne prihode, nije oženjen, nema djece te živi kod oca. Imao je kredit za automobil, ali ga je otplatio. Čitanjem iskaza svjedoka Bojana Vranješevića, sud je utvrdio kako u vrijeme otkazivanja ugovora o radu tužitelju, nije bio oženjen, nije imao djece, nekretninu u vlasništvu, plaća mu je bila jedini prihod, a imao je kreditno zaduženje s mjesečnim anuitetom u iznosu od 460,00 eura.

20. U odnosu na navedene objektivne kriterije, za primijetiti je kako je tužitelj tijekom postupka u bitnome upirao na radnike Bojana Vranješevića i Aleksandra Vučkovića. Naime, nedvojbeno je utvrđeno kako je tužitelj u trenutku otkazivanja ugovora o radu bio stariji, i to znatno stariji od radnika Bojana Vranješevića (stariji 34 godine), Aleksandra Vučkovića (stariji 32 godine), a Željka Kostelca (19 godina). Isto tako, utvrđeno je i da je tužitelj, usporedno sa svim ostalim radnicima koji su u trenutku otkazivanja ugovora o radu bili zaposleni kod tuženika na radnom mjestu komercijalista, radio najduže i to 1 godinu i 9 mjeseci duže od radnika Aleksandra Vučkovića i 1 godinu i 3 mjeseca duže od radnika Bojana Vranješevića. Konačno, utvrđeno je i da je tužitelj u odnosu na radnike Bojana Vranješevića i Aleksandra Vučkovića, imao obveze uzdržavanja, imao je malodobno dijete te sina koji se zaposlio tek 2024., dok Bojan Vranješević i Aleksandar Vučković nisu bili oženjeni, nisu imali djece niti obveze uzdržavanja. Prema tome, svaki od navedenih objektivnih kriterija ide in favorem/u korist tužitelja u odnosu na radnike Bojana Vranješevića i Aleksandra Vučkovića te ih tuženik nije obrazložio niti uzeo u obzir prilikom otkazivanja ugovora o radu. Sud je shvaćanja kako je smisao odredbe članka 115. stavak 2. ZOR-a upravo na objektivnoj primjeni socijalnih kriterija, što će rezultirati izjavljivanjem otkaza radniku kojeg će takav otkaz, naspram drugog usporednog radnika, blaže pogoditi. U skladu s navedenim, životno je, logično i pravedno zaključiti da će otkazivanje ugovora o radu tužitelju koji u trenutku otkazivanja ugovora o radu ima 58 godina, više godina staža na radnom mjestu komercijalista, te malodobno dijete, teže ga pogoditi nego usporedne radnike poput Bojana Vranješevića i Aleksandra Vučkovića, koji su osobe mlađe životne dobi, bez obveze uzdržavanja i s kraćim radnim stažom na radnom mjestu komercijalista od tužitelja.

21. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo i da je na rad tužitelja bilo prigovora od strane njegovih neposredno nadređenih, Marka Šostareca, inače voditelja komercijale, a sada tehničkog direktora tuženika, ali i ranijeg direktora tuženika Gregora Drobine, jer nije uredno i na vrijeme obavljao radne zadatke te nije ispunjavao zadanu normu, dok ostali radnici koji su radili na istom radnom mjestu, jesu, zbog čega je redovito dobivao usmena upozorenja. Slijedom navedenog, tuženik u bitnome navodi kako se prilikom odlučivanja vodio ne samo socijalnim kriterijima, nego i dodatnim kao što je uspješnost na poslu, o čemu je tuženik prije otkazivanja ugovora o radu izradio Procjenu uspješnosti.

21.1. Analizom procjene uspješnosti sa lista 25 spisa, a koja je uzgredno izrađena 1. prosinca 2024., a potpisana od strane tehničkog direktora Marka Šostareca, utvrđeno je kako je tužitelj najslabije ocijenjen i to ocjenom 2,4, u odnosu na ostale radnike na istom radnom mjestu prodavača – komercijalista, i to Aleksandra Vučkovića (3,8), Bojana Vranješevića (3,6) i Željka Kostelca (3,6).

21.2. Analizom iskaza svjedoka Stipe Benaka utvrđeno je kako je direktor tuženika Gregor izdavao usmene opomene tužitelju, slijedom nezadovoljstva zbog ostvarene prodaje mehanizacije. Međutim, isto tako navodi da je dosta radnika tuženika obuhvaćeno tom opomenom. Sadržaj iskaza svjedoka Benaka u dijelu u kojem navodi kako je govorio da tim radnicima treba dati priliku obzirom na otežano stanje u poljoprivredi, upućuje na zaključak da pod pojmom "dosta radnika" smatra i druge radnike koji su radili na radnom mjestu prodavača – komercijalista. Isto tako, za ukazati je kako iz iskaza svjedoka Benaka proizlazi da su Aleksandar Vučković i Željko Kostelac imali bolje radne rezultate od tužitelja, dok u odnosu na Bojana Vranješevića ističe da je raniji direktor Gregor ukazivao da ga se opomene na bolje radne rezultate obzirom na činjenicu da je radio na području Slavonije te je zbog velikog broja poljoprivrednika očekivan i bolji rezultat.

21.3. S druge strane, svjedok Marko Šostarec, inače tehnički direktor tuženika u vrijeme otkazivanja ugovora o radu tužitelju, u svome iskazu u bitnome navodi da je tužitelj usporedno sa četiri prodavača-komercijalista imao najlošije poslovne rezultate, a da mu je jednom izrečena i opomena od strane direktora. Navodi i da je tuženiku kod prodaje najviše doprinio Vučković i Vranješević, zatim Kostelac, a najmanje tužitelj.

21.4. Sud prihvaća iskaz svjedoka Benaka kao istinit i okolnosan, slijedom činjenice što je logično i životno da kao direktor tuženika ima saznanja o poslovnim rezultatima radnika, naročito prodavača-komercijalista koji ostvaruju velik dohodak tuženiku. Iz njegovog je iskaza utvrđeno kako su usmene opomene dane ne samo tužitelju, nego i drugim radnicima, konkretno na istom radnom mjestu na kojem je radio i tužitelj, a da radni rezultati Bojana Vranješevića, inače prodavača-komercijalista kod tuženika, nisu bili zadovoljavajući, slijedom čega je od strane direktora ukazivano da ga se opomene na bolje radne rezultate. S druge strane, iz iskaza svjedoka Marka Šostareca proizlazi da je tužitelj ostvarivao najlošije poslovne rezultate, a što se ogleda u procjeni uspješnosti za radno mjesto prodavač-komercijalist koju je potpisao upravo svjedok Marko Šostarec. Iskaz svjedoka Šostareca i Benaka suprotan je u dijelu u kojem svjedok Šostarec navodi kako je tužitelj ostvarivao najlošije poslovne rezultate te da su mu izricane opomene. Sud je shvaćanja kako svojim iskazom ima za cilj pogodovati tuženiku opravdavajući

zakonitost i dopuštenost otkaza tužitelju, navodeći da je upravo tužitelj imao najlošije poslovne rezultate u odnosu na ostale prodavače-komercijaliste slijedom čega su mu ranije izricane i opomene. Međutim, iskaz svjedoka Benaka je posve suprotan. Ne samo da tužitelj nije bio jedini kojemu su izricane opomene, nego se iz sadržaja iskaza može zaključiti kako Bojan Vranješević nije ostvarivao zadovoljavajuće poslovne rezultate, slijedom čega je nejasno na temelju kojih kriterija je Bojan Vranješević dobio bolju ocjenu prilikom izrade Procjene uspješnosti za radno mjesto prodavač-komercijalist te radi čega je upravo tužitelj dobio poslovno uvjetovani otkaz u odnosu na usporedne radnike. Sud je shvaćanja kako bi uvođenje i primjena dodatnih kriterija koje prema vlastitom nahođenju odabire poslodavac bila zakonita, nužno je da se ti dodatni kriteriji unaprijed znaju, da su jasno primjenjivi i usporedivi, kako bi se moglo kontrolirati je li ih poslodavac u cijelosti i ispravno primijenio u postupku otkazivanja ili ne. Dakle, prilično jasan i transparentan način kako utvrditi kojem radniku dati prednost, odnosno kome dati otkaz, sustav je bodovanja svih kriterija. Preporučljivo je da poslodavac prije određivanja kojem će radniku dati otkaz donese odluku kojom će utvrditi kriterije koje uzima u obzir te s koliko će se bodova svaki od kriterija bodovati, čime se objektivizira izbor i primjena svih kriterija. Za ukazati je kako prilikom izrade sustava bodovanja kriterija, poslodavac samostalno određuje broj bodova za pojedini kriterij, međutim mora voditi računa da sustav bodovanja ne rezultira zanemarivanjem zakonskih kriterija. Uostalom, čitanjem Odluke o redovitom otkazu ugovora o radu nedvojbeno se zaključuje kako tuženik nije na kriteriju uspješnosti temeljio odluku o otkazu ugovora o radu.

22. Imajući na umu ranije iscrpno obrazloženo, sud je shvaćanja kako tuženik prilikom izrade procjene uspješnosti za radno mjesto prodavač-komercijalist, a naročito otkazivanja ugovora o radu tužitelju, očito nije uzeo u obzir objektivne kriterije jasno određene odredbom članka 115. stavak 2. ZOR-a, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

23. Nadalje, za ukazati je, a kako to pravilno tužitelj navodi u podnesku od 5. ožujka 2026., da je prema članku 4. stavku 2. Pravilnika o plaćama tuženika od siječnja 2024. (list 127-143 spisa) regulirano da je osnovna plaća radnika jednaka vrijednosti platnog razreda u koji je radnik smješten. Platni razredi definirani su u bodovima, a vrijednost boda u trenutku donošenja Pravilnika iznosi 1,00 eura bruto. Nadalje je propisano da je osnovna plaća radnika umnožak bodova s vrijednosti boda. Stavkom 5. istog članka Pravilnika propisano je da su platni razredi pojedinih radnih mjesta definirani na temelju provedene evaluacije i priloženi su Pravilniku kao Prilog I., a da je rangiranje u veće platne razrede moguće samo uz napredovanje.

24. Čitanjem Ugovora o radu sa lista 3-6 spisa utvrđeno je kako je u članku 7. ugovoreno da radniku/tužitelju pripada osnovna plaća određena sukladno Pravilniku o plaćama, za radno mjesto prodavača-komercijalista, koje pripada u platni razred broj 7., u bruto iznosu od 1.100 bodova.

25. Radniku, koji zbog nezakonite odluke poslodavca o otkazu nije radio, pripada za cijelo vrijeme koje nije radio pravo na naknadu plaće.

26. Iznos plaće nije bilo potrebno utvrditi financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, slijedom činjenice da se iznos može utvrditi jednostavnom matematičkom operacijom umnoška bodova s vrijednosti boda, a kako je to

propisano Pravilnikom o plaćama tuženika i obrazloženo pod točkom 23. i 24. obrazloženja. Dakle, provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja bilo bi protivno načelu ekonomičnosti, prouzročilo bi dodatan, nepotreban trošak strankama te bi prolongiralo donošenje odluke.

27. Obzirom na činjenicu da je tuženik tužitelja odjavio sa mirovinskog osiguranja 2. veljače 2025., isti ima pravo na naknadu izgubljene zarade za razdoblje od 2. veljače 2025. do 24. kolovoza 2025. u bruto iznosu od 7.479,48 eura, jer se tužitelj 25. kolovoza 2025. zaposlio kod drugog poslodavca, a koja činjenica je utvrđena čitanjem Ugovora o radu na listu 147-150 spisa. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu izgubljene zarade za veljaču u iznosu od 1.070,28 eura, ($1110:28=39,64 \times 27=1.070,28$ eura), za ožujak 1.110 eura, za travanj 1.110 eura, svibanj 1.110 eura, lipanj 1.110 eura, srpanj 1.110 eura, kolovoz za razdoblje od 1. kolovoza 2025. do 24. kolovoza 2025. u iznosu od 859,20 eura ($1110 : 31=35,80 \times 24 = 859,20$ eura), a što ukupno na ime izgubljene zarade iznosi 7.479,48 eura bruto. Ovdje valja ukazati kako je sud intervenirao u postavljeni tužbeni zahtjev na način da je tužitelj podneskom od 5. ožujka 2026. uredio tužbeni zahtjev na način da je pod točkom II. izreke neosnovano naveo kako potražuje na ukupan iznos od 7.479,48 eura kamate od 15. ožujka 2025., a potom pravilno naveo tijekom zateznih kamata na pojedine iznose, slijedom čega je isto izostavljeno. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

28. Nadalje, sukladno članku 125. stavak 1. ZOR-a ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovorenih mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnoga odnosa, starosti te obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

29. Tužitelj je podneskom od 6. rujna 2025. preinačio tužbu na način da je zahtijevao sudski raskid ugovora o radu navodeći kako je zasnovao radni odnos kod drugog poslodavca, stoga mu više nije prihvatljiv nastavak radnog odnosa kod tuženika. Utvrđeno je kako je tužitelj zasnovao radni odnos kod trgovačkog društva TOP AGRO d.o.o. za radno mjesto prodajnog predstavnika, koja činjenica je utvrđena čitanjem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sa lista 147-150 spisa. Upravo činjenica zaposlenja kod drugog poslodavca prema shvaćanju suda opravdava tužiteljevu tvrdnju kako mu nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženika.

30. Prema tome, prema ocjeni ovog suda, uzimajući u obzir da je Odluka tuženika o redovitom otkazu ugovora o radu od 16. prosinca 2024. utvrđena nedopuštenom, ne postoji zapreka za donošenje odluke o sudskom raskidu u konkretnoj pravnoj stvari jer je tužitelj imao pravo zahtijevati da se sudskim putem odredi raskid radnog odnosa za radno mjesto na kojem je radio do donošenja navedene Odluke.

31. Uvidom u Obrazac eM-1P od 22. kolovoza 2025. i eM.2P od 27. siječnja 2025. na listu 93-96 spisa, sud je utvrdio da je tužitelj kod tuženika bio zaposlen do 2. veljače 2025., a da je 25. kolovoza 2025. zasnovao radni odnos na puno radno vrijeme kod drugog poslodavca.

32. Prema ocjeni ovog suda, a uzimajući u obzir da se tužitelj 25. kolovoza 2026. zaposlio kod drugog poslodavca, valjalo je odrediti dan sudskog raskida na dan koji prethodi novom zaposlenju tužitelja, odnosno na dan 24. kolovoza 2025., budući da na temelju odredbe članka 62. stavak 2. ZOR-a istovremeno ne mogu egzistirati dva radna odnosa na puno radno vrijeme. Slijedom navedenog, odlučeno je kao po točkom III. izreke presude.

33. Obzirom da je tužitelj, u smislu odredbe članka 125. stavak 1. ZOR-a, zahtijevao i naknadu štete u visini tri ugovorene mjesečne bruto plaće, konkretno u iznosu od 3.300,00 eura valjalo je odlučiti i o tom zahtjevu.

34. Tužitelj je kod tuženika bio zaposlen od 2021., odnosno 3 godine 5 mjeseci i 16 dana, otac je dvoje djece od kojih je jedno malodobno, bio je najstariji radnik i s najviše iskustva na radnom mjestu prodavača-komercijalista u trenutku otkazivanja ugovora o radu, pa mu je stoga sud dosudio naknadu štete u najmanjem propisanom iznosu od tri ugovorenih bruto mjesečnih plaća tužitelja. Obzirom da ugovorena mjesečna plaća nesporno iznosi 1.100,00 eura (točka 23. i 24. obrazloženja), naloženo je tuženiku da tužitelju na temelju odredbe članka 125. stavak 1. ZOR-a isplati naknadu štete u iznosu od 3.300,00 eura, sa zateznim kamatama od 20. svibnja 2026. kada dana zaključenja glavne rasprave, stoga je odlučeno kao pod točkom IV. izreke presude.

35. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP) te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa).

35.1. Prema Tbr. 7. točka 2. Tarife odvjetniku pripada jednokratna nagrada u visini od 250 bodova, koja obuhvaća najviše do četiri radnje za svaki prvostupanjski postupak, i to u sljedećim postupcima: iz radnih odnosa (poništenje otkaza, utvrđivanje prava na rad i sl.), osim u procjenjivim predmetima na koje se primjenjuje Tbr. 7. točka 1. Tarife.

35.2. Kako se u konkretnom slučaju radi o procjenjivom predmetu to tužitelju pripada trošak sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife.

35.3. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa su mu tako priznati sljedeći troškovi:

- zahtjev za zaštitu prava u iznosu od 100,00 eura na temelju Tbr. 30.2. Tarife,
- sastav tužbe od 24. ožujka 2025. u iznosu od 200,00 eura na temelju Tbr. 7.1. Tarife,
- za sastav podnesaka od 17. travnja 2025., 15. svibnja 2025., 2. lipnja 2025., 6. rujna 2025., 29. siječnja 2026., 6. ožujka 2026., 14. travnja 2026. i 30. travnja 2026., svaki u iznosu od 200,00 eura, što je ukupno 1.600,00 eura na temelju Tbr.

8.1. Tarife. Ovdje valja ukazati kako je Tbr. 8. točka 1. Tarife, propisano da za sastavljanje odgovora na tužbu, prigovora protiv platnog naloga i četiri obrazložena podneska u prvostupanjskom postupku odvjetniku pripada nagrada kao za tužbu po Tbr. 7. toč. 1., 4., 7. i 8. Dakle, Tarifa je ograničila mogućnost dosude troškova sastava podneska na četiri podneska, uz tužbu ili odgovor na tužbu. Prema tome, tužitelju je za sastava četiri podneska priznat trošak u iznosu od 800,00 eura, na temelju Tbr. 8.1. Tarife.

- za zastupanje na ročištima 7. svibnja 2025., 25. lipnja 2025., 8. rujna 2025., 9. veljače 2026., 11. ožujka 2026., 15. travnja 2026., 4. svibnja 2026. i 20. svibnja 2026., svako u iznosu od 200,00 eura na temelju Tbr. 9.1. Tarife, što je ukupno 1.600,00 eura.

35.4. Slijedom svega navedenog, tužitelju su priznati troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.700,00 eura. Budući da je tužitelj zatražio troškove u iznosu od 3.000,00 eura, valjalo daljnji zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 300,00 eura odbiti kao neosnovan, stoga je odlučeno kao pod točkom VI. izreke presude.

35.5. Tužitelju na troškove parničnog postupka pripadaju i zatezne kamate na temelju odredbe članka 151. stavak 3. ZPP-a po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23. – dalje: ZOO-a).

35.6. Budući da tuženik nije uspio u sporu, odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.803,09 eura kao neosnovan, stoga je odlučeno kao pod točkom VII. izreke presude.

36. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

Đakovo, 19. lipnja 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem e-komunikacije ili pisano u četiri primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30889-a8ab2**

Kontrolni broj: **07f2e-31535-bce00**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.